

[kar'áx] —' mánunchi de stuf legat cu sfoară și tăiat destul de scurt folosit pentru a arăta la suprafață poziția priponului' (v. descr. A.); [kar'et'x'i v'áz'ém s kamysú, ét'et búdit' plut'it' sv'érxu — šest' kar'axou na adnú p'eir'it'ášku]. Termenul derivă din *коряга* < *kopa* atestat la Dal' (II 160—161) cu indicația „Astrh. : frînghie albă de grosimea degetului mic pentru năvoade și alte unelte pescărești“. După cum se vede avem transformarea kor'ága < kor'ág < kor'áh odată cu extinderea numelui sforii, care lega semnul indicator dela suprafața apei de pripon. La H. nu fig.; 0. (262) dá *коряга* —' copac inecat sau parte din acesta'.

[baýór] —' círligul cu coadă sau ghegherița'. Se folosește în diverse ocazii pentru a apuca și a trage peștele. Pentru pescuit, îndeosebi iarna la copcă. Deasupra apei se ține o luminiță [sv'et'ílkъ] pentru ca umbra ei să facă posibilă vederea în apă. Prin tragere bruscă în sus se prinde peștele în círlig (la Dal' I 35 *рыболовный барор* — același sens; P. 11-idem; O.26; la H. nu fig. cu acest sens).

Din accesoriile prostovolului notăm : [staražók] și [baránč'ik].

[staražók] —' strejele' (sfori lungi de aprox. 2 m. care leagă partea de jos a prostovolului (poalele — [spady] de inelul cu belciug (калечко, баранчик). Termenul derivă din v. sl. *стража* — împrumutat de romîni (Dal', IV 3311 confirmă existența termenului *сторожек* la pescarii din Astrh. și Caspica; la O. nu figurează; la H. nu figurează cu acest sens). Graiul nu-l percepe ca diminutiv, [straža] lipsind în grai.

[baránč'ik] —' belciugul prostovolului, care ține inelul cu capetele strejelor'. Proveniența e neclară (la O. și P. nu figurează; la Dal' și H. nu figurează cu acest sens).

În ceea ce privește locul unde se aruncă năvodul [tón'a]—toana, termenul este comun atât rușilor cît și ucrainenilor în sensul lui principal : locul unde se pescuiește. La ruși însă (și de aici și la noi) mai denuște și întreaga operație sau pregătirea năvodului pentru pescuit (v. Dal', IV 415, 0.741, DLRM, 865). La ucraineni prin *ton'a* se denuște și un loc primejdios unde există posibilități de înec (H. IV 273). Se pare însă că în prezent în limba rusă *то́ня* denuște cu precădere locul (amenajat special în acest scop) de pe cursul rîului unde se face pescuitul¹. Interesant în numărarea peștilor prinși este termenul [baš] provenit din tătară [*baška*] 'cap' și rămas în rusește doar în proverbul *менять баш на баш* (Dal' I 56). P., îl notează ca turcesc *baş* — cap, dînd însă și *baška-cap*, cap de pește, cap deștept; la H. și O. nu figurează. Vorbind despre pescuitul cu capacul, un informator ne spune : [po 30 baš lóv'íš... usamóm buý'ъл'ík'ъ ýd'e kamysъ na dn'é].

Împrumuturile ucrainene în terminologia pescuitului sînt destul de rare. Am notat doar două, dintre care unul [sandól'ъ] (H.IV, 101), este cunoscut sub acest nume și de pescarii romîni : 'sandole sau țapoae (ostii) de Dunăre'. E un instrument format dintr-o prăjină lungă la capătul căreia se găsește un fel de furcă prevăzută cu 2—3 dinți [zúby] bine ascuțiți. Cu această unealtă se vînează crapul în stufării și ape mici și limpezi unde peștele se poate vedea. Se poate folosi în tot timpul anului, dar lipovenii o folosesc în special toamna și iarna : [va'vr'ém'ъ zimy-ós' ъn'í rybъ s'il'nъ хавáџьс'ъ]. (la O., P. și Dal' nu figurează). Un caz particular îl prezintă [matúlъ] — termen ucr. denumind

¹ v. A. F. Leskutkin și V. G. Andreev, *Лов рыбы речными закидными неводами в дельте Волги*, Пищепромиздат, Moscova, 1951.